

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr., a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumeră și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Curagios ori cinic?!

(*) E. lucru demult recunoscut — l-au măturat în dese rânduri chiar și Ungurii — că legea de naționalități dela 1868 nici n'a apucat bine să se aplice puțin, și guvernele ungurești au și început să o pună la dosar. Azi nici măcar un crâmpie dintr'nsa nu este respectat de guvern.

Cu toate acestea, e ceva neobișnuit, ne mai auzit în statele constituționale ceea ce a făcut baronul Bánffy prezentându-se în dietă: a spus fără mult înconjur, că nu va respecta nici el legea de naționalități decât într'atâtă, întrucât ea nu va împedea desvoltarea statului unitar național maghiar.

Va să zică: cel mai înalt funcționar al statului, chemat în primul rând să vegheze la aplicarea legilor, declară că nu se va supune unei legi votate de corpurile legiuitoare maghiare și sancționate de Majestatea Sa Monarhul, ci că va lucra pentru validitatea utopiei statului unitar național maghiar.

Că nici nu se poate de altfel împăca legea de naționalități cu spiritul ce determină de multă vreme toate acțiunile guvernelor ungurești — ideea de stat național maghiar — e lucru invidat. Nu una, dar o mulțime de dispozițiuni ale legii de naționalități este în vedită contradicție cu principiul decretat de curentul șovinist, că adevărat „toți cetățenii statului ungăr, fără deosebire de naționalitate, formează împreună națiunea maghiară unitară”.

Legea de naționalități, deși e masacrată prin multe ordinațiuni ministeriale, totuși le stă în cale „patrioților”. Cei din opoziție au și cerut în dese rânduri revizuirea. Știm însă, că Tisza Kálmán s'a declarat contra oricărei revizui, care nici nu s'ar pute face fără a se lua în discuție legea electorală excepțională din Ardeal și patenta împărească dela 1852.

„Patrioților”, însă le vine la socotă că pe noi să ne țină sub acest regim excepțional. Ei știu foarte bine, că o revizuire în sens retrograd nu s'ar pute face nu numai pentru că ar ajunge de ris înaintea lumii, dar nu ar fi lăsați nici de sus, unde se dorește pacea cu naționalitățile, ceea ce fără a nise da drepturi naționale depline, nu se poate ajunge.

Acestea, deocamdată, Ungurii nu vor să ni-le acorde și nouă.

Eată de ce Hieronymi a zis și el că acum nu e o oportunitate revizuirea.

Nu e oportunitate, pentru că așa, cum ar dori-o, n'o pot realiza.

Dar' să zicem că ar pute să o facă așa cum ar dori: ștergând tot ce se pune în calea ideii de stat maghiar.

Nici atunci noi n'am perde nimic, ci am rămâne unde suntem astăzi: în fața unei legi, la a cărei aducere nu am luat parte, care nu cuprinde nimic din aspirațiunile noastre.

Dacă cuvintele lui Bánffy au ținut să pună în perspectivă o revizuire, — după-cum au înțeles foile ungurești, — atunci baronul-pășă s'a arătat curagios, ceea ce-l prinde cu atât mai bine, cu cât kossuthiștii l'ar sprijini și ei în a ne „reglementa”.

Eată, de pildă, Bartha Miklós scrie în numărul dela 22 c. al foii sale:

„Pe acest teren Bánffy poate conta sigur pe sprijinul națiunii maghiare. În vorbirea sa la primul loc acest punct l'a atins. Să păstreze în guvernarea sa ordinea asta. Să rămână credincios cuvântului spus. Principiul anunțat se-l pună în practică”.

Ni-ar plăce și nouă să vedem odată un bărbat de stat maghiar onest, care să îndrănească să atace pe față, folosindu-se de legi retrograde, ear' nu luptând din șanțurile unei legi constituționale din care nu mai respectă nici măcar aparența.

Dacă așa are de gând să facă Bánffy, om curagios.

Ear' dacă legea de naționalități o consideră numai ca pe o manta, cu care să acopere loviturile îndreptate contra noastră, atunci prin declarația sa făcută în plin parlament — că va respecta din ea cât nu stă în cale ideii de stat maghiar — s'a arătat numai de un ne mai poment cinism.

Românii și Slovaci. Drept semn al frăției ce leagă pe Slovaci și Români, aflăm că mai mulți advocați români se vor oferi să apere pe Slovaci din Tisovetz dați în judecată pentru că au purtat costum național și au cântat doine slovace. Advocatul român oferi serviciile lor prin dl Samuil Daxner, avocat în Tisovetz.

Earăși proces. Bravul țeran George Dordea din Bungard, pe cât se vede, tot nu va scăpa de temniță, pentru că acum e anul a primit la gară pe amicul nostru Septimiu

Albini, care se reîntorcea dela temniță. Prin hârtia nr. 3446 dat 31 Decembrie 1894 i-se face cunoscut, că tabla regească din Cluj a anulat sentența adusă de judecătoria din Sibiu, declarând că este cas de urmărire, deci procurorul să-și facă acasarea pentru agitațiune contra naționalităților și călcarea a obligativității legii.

Italia și România.

Din Tergoviște (România) s'a trimis marchisului Pandolfi, la Roma, următoarea adresă:

Subscriși consilierii generali ai districtului Dâmbovița, cu reședința în Tergoviște, vechia capitală a României, tresărind la auzul accentelor, cunoscute limbii noastre românești, ale unui glas adresat din Roma popoarelor române, care țin să lupte pentru conservarea rasei lor române, asociându-ne cu totul sentimentelor de afecțiune sinceră și solidaritate legitimă, care leagă națiunile noastre surori, vă rugăm să transmiteți poporului italian asigurarea profunde noastre recunoștințe pentru generoasa inițiativă a demnului sei reprezentanți în reamintirea originii noastre comune și a simpatiei frățești, care ne va uni totdeauna.

A. D. Florescu, G. Rădulescu, Gr. Lerescu, N. Nichiforescu, G. Șerif, A. Constantin, I. Ștefănescu, A. P. Demetrescu, St. Dudău, I. Diaconescu, I. Filip, Th. Andronescu, I. Tomescu, Gh. Serb, Popescu și Iosif Grigorescu.

Dl Pandolfi a răspuns astfel:

Dlul A. D. Florescu, consilier general al districtului Dâmbovița.

Am primit telegrama consilierilor județeni, între care mă adresez d-voastră, fiind primul subșcrib, pentru a vă ruga să faceți cunoscut colegilor d-voastre, că am dat comunicațiune de cuprinsul depeșii d-lor, și că multe ziare au reproduș-o cu comentariile cele mai favorabile unirei frățești ai descendenților Romei cu Italienii.

Din parte-mi mulțumesc din suflet acestor d-ni consilieri, că au binevoit să se adreseze mie, pentru a face cunoscut Italiei sentimentele lor de simpatie.

De sigur, că în totdeauna am avut mare credință în legăturile de sânge, și pătruns de identitatea rasei noastre, am înțeles bine datorită sfântă ce avem de a ne susține unul pe altul.

Istoria ne amintește, că lupte sângeroase s'au ivit în adevăr între veri și câteodată chiar și între frați; dar' acestea nu s'au întâmplat decât atunci, când interesele au fost incompatibile.

În cazul de față din contră nu numai sângele s'a transmis intact, dar' încă aspirațiunile sunt aceleași ca și altădată; aceleași au rămas și interesele.

Ați fost trimiși de patria mamă pentru a cuceri o pozițiune fortă în scopul de a opri invasiunea barbarilor și d-voastră vă aflați nestrămutat la avangardă, sentinele credincioase ale comandamentului secular.

A vă susține este datoria noastră, este bucuria noastră, este consolațiunea noastră.

Dacă vre-odată a fost un cas, în care efectele cele mai pure ale rasei și ale solidarității umane să nu fie contrazise de egoismul individual, acela e de sigur cazul nostru: Italienii și Românii.

Separați sîntem inferiori în număr celor mai puternice rase ale Europei; nu însă atunci când unite într'un singur ideal și într'o singură palpată strigăm și unii și alții: Trăiească România, trăiească Italia!

B. Pandolfi.

Semne de iubire.

Veneratul președinte al Ligei, dl V. A. Urechia, cu ocazia Anului-Non și a onomastice sale a primit peste 4000 adrese de felicitare din România, Transilvania, Bucovina, Macedonia și din toate provinciile și părțile locuite de Români. Apoi un număr considerabil de telegrama și scrisori dela deputați, senatori, miniștri, profesori, universitari, academicieni din Franța, Italia, Spania, Portugalia, Anglia, Germania, Belgia și Danemarca.

Această grandioasă manifestație făcută în giurul veneratei persoane a dlui Urechia nu e numai o puternică dovadă de imensele simpatii de care se bucură, dar' și o dulce impulsie stegarului încoronat în lupta pentru înălțarea neamului său.

Crește încă neasemnat importanța acestei manifestații, când vedem în felicitările celebrităților străine, binecuvântarea chestiunii române. Astfel privite aceste prețioase felicitări, ele sînt proprietatea neamului românesc, căruia ne simțim dator a i-le face cunoscute în coloanele acestui ziar.

Din vrăurile de scrisori și telegrama soseite din străinătate alegem:

a) Din Italia vre-o 200 domni deputați și senatori, între care cităm pe Barone Girolamo Del Balzo, Comm. Nicola Vischi, Clemente Corte, Marchese di Rudini, fost președinte de consiliu, Carlo Donati, Degubernatis, B. E. Maineri, Luigi Lucchini, Dr. Edoardo Calenda di Tavano, Ettore Ferrari, Pietro Paolo Trompeo, Prof. Giovanni Capellini, Prof. Luigi Palma, G. Gualtierotti Morrelli, Gualtiero Danieli, Giovanni Mestica, Com. Nicolò Barozzi, Eugenio Maury de Mo-

roni, Comm. Attilio Brunialti, Cav. Ettore Calderara, El. Ghigi, Marchiz de Pandolfi, Arturo Galletti di Cadilhac, Giuseppe Ostini, Antonio Rinaldi, Tullo Massarani, Marchese di Sant'Onofrio, Adolfo Brunicardi, Giuseppe Bianchieri, președintele camerei deputaților;

b) din restul Europei: Emilio Castelar, marele orator și bărbat de stat al Spaniei, Manuel Tamayo Baus, secretar perpetu al Academiei spaniole, Ramon de Campoamor, Manuel del Palacio, ministru președinte, Vicente Barrantes, El. Marqués de Valmar, senator spaniol, Manuel B. Cossio, Francisco Guier de los Rios, Francisco Gaicia, Ayuso catedratic en san Isidro, Francisco A. Comeleran, academic, Antonio Bailly-Baillière, Enrique Bailly-Baillière Baronul și baronesa A. Gundacar von Suttner, Dr. von Bar. geh. Justitzrath, Professor an der Universität Göttingen, Dr. Hermann Erkelenz, Rudolf Eigel, dl ministru van Houten al Olandei, C. B. Spruyt, E. N. Rahusen, Lid de Eerste Kamer, Dr. Bierens de Haan din Olanda, Dr. Ioan de Paiva împreună cu 28 de parlamentari și jurnaliști portughezi, D. Gladstone, W. Pollard Byles și alți 25 de parlamentari și publiciști englezi, Dl deputat Friderik Bajer (Danemarca), Le Capitaine A. d'Irgens-Bergh, gentilom al camerei Maiestății Sale regelui danez, Eugene Van de Rest, profesor universitar, Bruxela, A. Houzeau de Lehaie, deputat, Ferd. Gentet, avocat, Elveția, George Fazy, avocat, Comte Vandal, Theod. Blaucard, Alfred Naquet, deputat, Emile Levasseur, celebrul geograf, Aimé Bouvier, direct. învățământului de docteur, Edouard Mène, Emile Picot, Auguste Meulemans, director de jurnal politic, Anatole Leroy-Beaulieu, profesor, Léonce Pingaud, Augustin Albouy, G. Eg. Bertrand, profesor universitar, De Rosny, Lessonet, Eugène Gilbert, Charles Loiseau, directorul jurnalului „La Vérité”, General Young, Juan Zorrilla, Mariano Catalina, membru al Academiei spaniole, Ducele Enrique de Saaoreda, Michai, deputat francez, etc.

Din partea Macedo-Românilor dl și d-na Urechia au primit câte un frumos obiect de artă: o calamară în formă de corabie în argint filigran și un panerăș admirabil, lucrate de argintari români din Macedonia.

Discursul dlui V. A. Urechia.

Rostit în ședința dela 9 Decembrie a Senatului român.

(Urmare)

Dl ministru Lahovary, în numele guvernului termină declarațiunile — și aci constat că este un progres în raport cu ce a zis în anul trecut, — zicând că: „încă privește chestiunea națională în ea însăși nu aveți dreptate să ne acușați de indiferență. Acest

FOIȚA „TRIBUNEI”

Ziarul unei femei.

— Roman —

De

Oscar Feuille.

Tradus de Lucreția Popescu

(Urmare)

Capitolul XIX.

Aceeși zi.

Doamna de Louvercy era la fiul ei, când i-se aduse solia mea, și veni imediat sus la mine. Fața ei, una dintre cele mai nobile, ce am văzut vre-odată, îi era încă foarte palidă și părea că prin groazele sbuciumări sufletești de peste noapte își pierduse toată frăgezimea și toată vioiciunea. Cu toate acestea îmi zimbă, dar' distrasă, ca o femeie, ale cărei gânduri erau la o mie de mii de departe de mine, și de surpriza, ce voiam a-i pregăti.

„Iubitul meu copil”, îmi zise ea, „vreai să-mi zici bun rămas. Ești foarte gentilă... eu însămi sînt veselă că-mi pot lua adio dela t-ă fără martori și cu atât mai bine îți pot spune, ce mult îmi vei lipsi, și cât îți mulțumesc, că ai fost așa de prietenoasă... așa de compătimitoare... față cu noi toți”.

Vorbindu-mi, îmi prinsese mâinile; vedea, că sînt afară de obiceiul agitat, și simțea cum tremur. Deodată se observă o încordare particulară în liniile feței ei desfigurate,

și ochii ei îi căutau pe ai mei cu o expresie de surprisă și de un presupus nehotărît.

„Doamnă”, zisei eu, gîndind puțin, „azi noapte am fost de tot indiscretă”.

Mă privi și mai fix și mai adînc în ochi.

„Te-am auzit trecînd... mă temeam, că vei ave nevoie de ajutor... m'am dus jos...”

„Știi totul?” țipă, și acum tremura dinna...

„Știi totul... da — sînt foarte mișcată de sentimentele ce am inspirat fiului d-tale... foarte mișcată și de nenorocirea lui... cu un cuvînt, doamnă...” — și mă apropiai de ea cu blîndețe — „vreai să devii fida d-tale?”

Prin corp îi trecu un cutremur puternic; ochii ei deschisi mari, surprinși, aproape răcîțîi se uitau înțîtă într'ei mei, buzele ei întredeschise tresărau nervos. Mămură de tot încet: „Nu, asta nu e posibil!”

„Vrei să fii fata d-tale?” repetai eu zimbînd.

Ah!... ce țipet scoase ea!... Ce țipet de mamă — de mamă fericită!

Ce s'a întemplat în momente din urmă, nu știu bine; îmi perdusem pe jumătate conștiința și ea asemenea. Mă strîngea, mă săruta și mă îneca, îmi spunea cele mai gingașe numiri, plîngea, se ruga și în erupția ei de mulțumire schimba pe Dumnezeu cu mine. Ah, ce moment frumos!

Îndată ce își veni puțin la sine și se mai reculese, întrebă plină de grijă: „Dar, Dumnezeu!... și bunica d-tale?”

Ea „mi-a dat învoirea”.

„Ah! să mergem la dînsa...”

Mă trase cu ea la bunica mea.

După primele erupții de bucurie, care din ambele părți au fost de tot vii, bunica mă făcu atentă, că ar fi bine, poate, ca înainte de a ne da cu totul acesteia să aflăm intențiile dlui Roger.

„Ah, Dumnezeu!...” strigă d-na de Louvercy, „sărmanul meu băiat! De ce mă mai tem, este, să nu moară de bucurie... dar' nu vreau să-l las să mă aștepte mult...”

La o privire în oglindă văzî, că frumosul ei păr alb, i-se desăfăcuse și era în disordine.

„Ce derangiată sînt!... Va crede, că am înnebunit!”

Își netezi puțin părul și cu un pas ușor elastic, ca de fată tină, se îndreptă spre ușa, și într'adevăr părea că lucrarea ochilor și vioiciunea, ce i-se redea în față, au întinerit-o momentan cu 10 ani. Pe cale, se părăsească odaia, se opri pe loc și zise întorcîndu-se: „N'are să-mi creadă... n'are să-mi creadă!”

Totodată se uită timid la mine. Recunosc, că aproape muriam de dor, să o însoțesc.

Răpita de însuflețirea momentului, bunica mă împinse de umeri înainte.

„Dumnezeule, draguța mea, du-te numai!... hîndcă plutim într'o mulțime de nevințite... du-te dar'!”

D-na de Louvercy îmi puse brațul într'al ei și mă duse repede cu ea. Mergînd în jos pe scară, îmi zise sărutându-mă încă

odată: „Ce diferență între acum și cea noapte îngrozitoare!”

Deschise ușa apartamentelor din parter și mă rugă, a aștepta un moment în odaia de lucru, apoi ridică draperia și intră la dl Roger.

Abia mă găsi singură în cabinet, când deodată „mi-se deșteptă conștiința situației mele ciudate și pentru a mă exprima deschis, cel puțin la aparență necuvîncioasă. „Mi-am reamintit bine totul, ce-mi putea îndreptăți procedura, tot ce era neobișnuit în împrejurările, care mi-au inspirat-o; starea nefricată a dlui Roger și rezerva, ce el își impunea; mi-am zis, că puterea circumstanțelor, așa zicînd, ne-au schimbat rolele de față; eu mă găsim nu mai puțin aici la ușa lui și așteptam ca o sclavă orientală voința lui prea grațioasă și — fiindcă nu eram într'o dispoziție umilitoare, mi-se părea cel puțin foarte neplăcut. Acest sentiment de neplăcere devenia tot mai penibil, cu cât mi-se prelungia singurătatea și îmi lăsa timp să-mi socotesc, la ce nu eram pregătită. Puterea imaginației mele, mi-a zugrăvit această scenă ca într'adevăr vesală și ca o recreație subită a celor sus întemplate, care n'au pătruns așa de mult... Înmămurire, un țipet, o însuflețire, o extasiere.

Dar' în loc de asta trecea minut după minut; după draperia groasă a ușii, distinsei șoapte tainice, împărtășiri pline de încredere, vorbiri și contraziceri, discuțiuni regulate...

Tot sângele „mi-se strîns la inimă, pozele se clătinau sub picioarele mele, când

în eșfrit draperia se dădă la oparte și observai fața doamnei de Louvercy, care nu era tocmai tristă, dar' serioasă și cam neli-niștită.

„Vrei să intri, copila mea?” mă întreba cu blîndețe.

Intrai în odaie.

Domnul de Louvercy sta drept, cu genunchiul rînit răzimat de un scaun; fața lui, care de obicei avea o expresie amară, sarcastică, își pierduse cu totul acest caracter, o anumită melancolie serioasă aproape sîrbătoarească, mîndră, se putea ceti în liniile lui; ochii lui încungiuși de un cerc albastru păreau puțin umezi. Își îndreptă privirea spre mine și zise încet de tot, par'că trebuia să se lupte cu o mișcare care era să erupă: „Domnișoara Charlotte, mama, mi-a împărtășit, ce sentiment de o bunăte cerească te-a condus aici... Dacă n'as fi subred, după-cum sînt, atunci m'ai vedea la picioarele d-tale... Cu toate acestea nu primesc jertfa d-tale... dar' conștiința, că peste tot 'ți-a venit acest gând, ajunge a da vieții mele mîngăiere și farmec... ajunge să deștepte în mine cea mai gingașă recunoștință... care te va urmări pretutindenea și te va binecuvînta totdeauna și în veci!... Acum, d-șoară, te conjur, a nu prelungi o încercare... care într'adevăr întrece puterile unui bărbat... lasă-mă să rămân statornic pe lângă hotărîrea ce mi-o impune onoarea; pentru aceasta mă vei prețui mai mult... Încă odată mulțumirile mele... și rămăi cu bine!” (Va urma).

guvern nu e indiferent, dar' e corect și cuminte, căci destinele țării sunt în mâinile noastre".

Eu 'i-aș răspunde cu un proverb românesc: „Ori te poartă cum 'ți-e vorba, ori vorbește cum 'ți-e portul".

Sunteți în curentul național? Atunci nu puteți desaproba atât de negeneros, atât de neromânește pe cei cari stau în temnițele Ungariei.

Sunteți cu așa ziși moderați, cari pare-că acum au găsit o revivare în protecțiunea din București? Dar' atunci v'ați aliat cu oameni între cari nu ați găsit de cât insultatori..

D-lor din majoritate, la un răspuns al meu lui general Túr, 'mi-a răspuns ieri; îi vom răspunde eărăși. Dar' fără să scriu nici-odată nimic unui renegat, singurul sper, din neamul românesc de dincolo, acel om înjură în fugruzește în gazeta unică cumpărată de Unguri în Paris... Nu mă înjură pe mine, dar' înjură clasa dominantă, azi, boierimea. Faceți puțină cunoștință cu prietenii Ungurilor și ai dlui ministru, în vorbele următoare:

Ce sunt boierii?

„Strămoșii mei, zice acest renegat; nu 'i-am cunoscut, că erau țărani. Ei au muncit și suferit arând moșile voastre (boierilor) Strămoșii vostri numiseră pe ai mei Rumon (Români-șerbi), pe când ai mei au numit pe ai voștri omizi, cari au sfâșiat tot, nelăsând străbunilor mei de cât paie și crăci uscate".

... Și mai departe ne spune că: „Voi boierii ați desprețuit limba, naționalitatea și obiceiurile românești, și le-ați abandonat toate în prada Grecilor și Slavilor".

Și v'e mai spune că boierimea este străină neamului românesc, că a îngrânat țara, că a supt sângele țaranului român că în politica boierească nu încapă nici onoare, nici lealitate.

Și mai zic unii cavaleri de industrii — poate chiar ajutați de d-voastră din șul reptilelor — că noi dela Ligă suntem „non seulement soutenus mais poussés en avant par un Catargi et son gouvernement de boyards contre les Hongrois".

Și în fine:

„Noi țărani suntem ce suntem, pe când voi boierii veți fi mâine Ruși ori Greci..."

Estă ce aliați are guvernul în chestiunea românească de dincolo!

Singurul renegat de peste munți, vedeți cum judecă clasa din care d-voastră faceți parte.

Dar' nu este fără interes, poate să vedeți că nu numai așa un renegat nu este mulțumit de declarațiunea dlui ministru, ci și chiar jurnalele oficiale găsesc cuvinte cu cari se-și exprimă nemulțumirea lor. Nemulțumirea Ungurilor va fi eternă, pe cât timp necumîndu-se vor visa ceea-ce nu le poate acorda nimeni, chiar cei mai sinceri aliați ai lor, cari ar trece pe acele bănci ministeriale.

„Pesti Napló" zice că discursul dlui Lahovary îl satisfăce pe deplin, căci a pus zăgaz irredentismului, adoi e plin de acușări la adresa Ligei daco-române (?), care a umplut lumea cu broșuri mincinoase și era să pună pe tapet la Haga o chestiune internă a Ungariei...

Va să zică scopul urmărit de dl ministru Lahovary a fost explicat la Budapesta ca

isbind în Liga cea atât de neplăcută Ungurilor. De aceea „Pesti Napló" dela 16 Decembrie, zice că făptuirea dlui Lahovary e binevenită Ungurilor „deoare-ce dl Lahovary arată că România pacinică și Liga răsvrăitoare a păcii internaționale, se exclude una pe alta".

Dacă ați făcut un serviciu națiunii zugrăvind astfel Liga, v'e va spune-o cu timpul însași națiunea. (Va urma.)

Din Năsăud.

Ni-se scrie:

O ședință remarcabilă a delegaților comunelor grănițrești pentru administrarea fondurilor s'a ținut în 14 l. c.

La ordinea zilei erau trei alegeri, și anume alegerea președintelui comitetului și comisiunii administratoare: alesul este stimabilul domn Dr. Ioan Pop, vicarul foraneu al Rodnei, ale cărui tendințe se caracterizează în mod suficient prin asigurarea ce a dat-o, că va lupta pentru respectarea dispozițiilor instrumentului fundațional.

A doua alegere de membri în comisia de administrație a căzut pe domni Anchedim Candale, Ciril Deac, Dr. Alexa Lario-nessi, Ioachim Murășianu, Gavril Scri-don și Dr. Dumitru Ciuta.

A treia alegere de membri în comisia revisitoare căzu pe domni Vasile Petri, Ioan Tanco, Iacob Pop, Petru Tofanu și Vasile Dumbrava, acești doi din urmă sunt membrii suplenți.

Momentul cel mai interesant și politic a fost însă o declarațiune, dată de cruntul nostru bărbat Ciril Deac. Explicând de ce o seamă de membri nu au voit să intre în comitet ca să lucreze pe baza unui statut o-troat de stăpânire, arătând cum ei au protestat, au cerut deci, ca, acum, deși reîntrând pentru a nu abize de lucrările comune, să se iee la protocol o declarațiune. Vă transmit textul ei:

„Membrii din comitet conștii de răspunderea ce o avem față de comunele foste grănițrești de pe teritoriul regimentului II. român de graniță, și în deplină conștiență a drepturilor avitice ale acelor comunii, respective a descendenților acelor față de fondurile create de dînsle și respective față de institutele susținute din acelea, mai înainte de ce ne-am începe lucrarea ne simțim datori a face următoarea declarațiune:

a) E necontestabil, că fondul central școlastic și de stipendii este proprietatea inalienabilă a comunelor foste grănițrești și a următorilor lor, ale căror drepturi față de acele averi sunt recunoscute prin preafinalele autografe din 22 Ianuarie 1851 și 27 August 1861, și prin preafinala sancționare a instrumentului fundațional, urmată în 10 Aprilie 1871.

b) Ca descendenții ai unei populațiuni, care pururea s'a distins prin spiritul seu de ordine, prin supunerea față de legi și iubirea de patrie, ne supunem și în noua stare de lucruri, ce s'a creat prin impunerea statutului din vigoare, dar' în același timp „nu concedem, ca din această faptă a noastră de lealitate și de supunere să se deducă, că „noi sau prin noi comuniunile foste grănițrești ar renunța la drepturile lor avitice, din „contră ne vom nîsul cu mijloace legale și pe „terenul, pe care intrăm, ca cu intervenirea

„forurilor competente, statutul din vigoare să „se aducă în consonanță cu instrumentul fundațional".

Din Brașov.

21 Ianuarie 1895.

Despărțământul „Asociațiunii" Brașov. — D-na Lucaci. — „Societatea neglijată", pentru fondul de t-auru român și deslușirea dlui Boldea. — Bobotează în Brașov. — Dr. Ghiță Popp.

E constat, că „Asociațiunea noastră transilvană" a slăbit colosal de un timp încoace și a pierdut mai toată energia și puterea de viață, nu mai e ceea-ce ar trebui să fie, nu se valorează cum ar trebui și unde ar avea obligamentul și resonul de a se valora. Din cauza aceasta nici nu 'i-se mai dă cuvenita însemnătate, publicul românesc nu mai știe să o privească cu interesul cuvenit. Pretutindenea se aud plângeri, că rău succed adunările despărțământelor și puțin zel se desvoltă din partea ținuturilor constituite în despărțăminte.

Impregiurarea aceasta trebuie să-și aibă cauza sa. E o apariție bolnăvicioasă aceasta. Și toată boala își are o cauză sau și mai multe, care au provocat-o. Căci aceea nime nu poate susține, că „Asociațiunea" nu ar fi factorul chemat, după firea și felul seu, să fie de cea mai mare importanță pentru desvoltarea poporului român în cele bune și frumoase, ca să se desvolte aptitudinile sale, care în urma atmosferei aduse de vînturi dușmănești și create în mod intenționat în cercul traiului seu, acolo unde ar trebui să afe ajutorare, dă peste pedeci groaznice. De aceea e hotărît, că „Asociațiunea" e cel mai important factor, pe care îl putem folosi pentru binele nostru.

Dar' trebuie să-și știm folosi!

E caracteristic, că în cel mai însemnat centru românesc, în Brașov, unde românismul e mai puternic în țara noastră în privința numărului, culturii și a stării materiale, — aci „Asociațiunea" stă atât de rău, încât mai rău nu se poate.

Și lucrul e de înțeles.

Aici e mai multă inteligență — și aici s'au și desgustat mai mulți și mai tare, căci a văzut, că felul cum lucrează „Asociațiunea" nu corespunde cu rațiunea ființei ei, nu lucrează ca să-și împlinească datorințele adevărate.

Astfel numai putem înțelege, cum de în Brașov de un timp încoace, a de căzut atât de mult starea despărțământului.

Nu s'a ținut adunarea generală de doi ani. În anul acesta se convoacă pe a 3-a zi de Crăciun în Brașov. Și atât de puțini membri s'au prezentat, încât nu s'a putut ține ședința.

Se convoacă a 2 oară, în Dumineca din 7 Ianuarie. Acum vin mai mulți. Dar' cei de față erau inteligenți din Brașov. Din giur au fost 3 inși. Dintre țărani nici unul. Și avea să fie adunarea generală a despărțământului Brașovului. Puțină bucurie din partea aceasta.

Se cetește raportul comitetului despre activitatea sa, sau după-cum însuși un membru din comitet a calificat-o despre „neactivitate". Se spune, că comitetul a fost parăsit de mai mulți membri, așa că au rămas numai 3 inși, și că deabia au putut încasa dela vre-o câțiva inși taxe de membri. Mai înainte erau câte 80 membri,

acum mai sînt vre-o 15. Tot puțină bucurie și din partea asta.

Semne bune s'au ivit însă în decursul ședinței. Vorbirile însușite, ce s'au ținut de mai mulți membri, accentuându-se necesitatea de a se reînol o activitate intensivă în sinul despărțământului și de a se stărui, ca să se ducă în îndeplinire dispozițiile statutelor cu privire la agenturile și bibliotecile din comune, ideile ce s'au slevat pentru-ca să se desvolte interesul în publicul românesc din despărțământ, accentuându-se necesitatea, că membrii comitetului să-și împartă între sine comunele din despărțământ și să caute fiecare a se pune în contact cu poporul și conducătorii lui, desvoltându-și interesul pentru „Asociațiune", prin aceea, că îl face să simtească el binefacerea provenită prin „Asociațiune" și în fine interesul ce 'l-a dovedit cei de față înscriindu-se aproape toți de membri — membri noi s'au înscris vre-o 18 ordinari și 7 ajutători, — toate acestea ne-au făcut să simțim o bucurie și să prevedem un avînt în mersul despărțământului.

Se pare, că Brașovenii, care au ajuns cu despărțământul în o rușinoasă decadentă, ce își are explicația sa, au venit la conștiență, că trebuie să-și ajute ei de ei, că trebuie să iee conducerea unei lucrări, care să dea roade sale binefacătoare în mijlocul poporului despărțământului Brașovului, care a rămas ferit până aci de influența exercitată de „Asociațiunea transilvană".

E și de așteptat, ca să se facă odată ceva și de pe acest teren.

Despărțământul Brașovului s'a constituit astfel:

Director protopresbiterul, Vasile Voina; membri în comitet: Arseniu Vlaicu, Virgil Onițiu, Dr. Iosif Blaga, Nicolae Popovici, profesori; Gregoriu Maior, redactor la „Gazeta Transilvaniei" și Nicolau Ciurcu, librar.

Di Ioan Petric, protopop, care a condus până acum despărțământul, a fost acamat de membru de onoare.

Doamna Lucaci a sosit astăzi cu trenul de dimineață cu ficele sale la Brașov, de unde s'a dus apoi la București. La gară a fost salutată de doamnele Octavia Stănescu, Maria Brăneș, de comitetul domnișoarelor și de dl Virgil Onițiu. Avînd să călătorească numai cu trenul de amiază, doamna Lucaci a fost poștită la familia Mihail Stănescu, unde a petrecut până la amiază în mijlocul mai multor doamne și domnișoare. La plecare a însoțit-o ear' un număr mare de dame și domnișoare.

În acerea „Societății neglijate" pentru „Fondul de teatru", discutată într'un articol al „Tribunei", s'a dat din partea dlui P. Boldea din Pesta, secretarul provisor al aceleia, tot în „Tribuna", o deslușire însoțită de un apel. Di Boldea recunoaște și dînsul, că societatea nu a ținut de 4 ani adunare generală. Dar' se pune di Boldea să aperse comitetul societății și să-și scuse neglijența sa, — și domnia lui zice: „Vina nu e a comitetului central, ci a împregiurărilor politice, care la anul 1890 nu au permis ținerea adunării la Arad și diferența inteligenței române din Brașov, unde de 3 ani se află un comitet arangiator și care până azi sub deosebite pretexte au amînat ținerea adunării generale". Strașnică motivare! Ei! să vedem cum stă

lucrul. E adevărat, că astă-toamnă au fost doi ani s'a adresat comitetul către Brașovenii în chestia asta. S'a spus, că comitetul hotărîse să-și țină adunarea generală în acest an în Arad. Fiind însă că în Arad s'au în-templat barbarii știute nu ar pute să-și țină acolo și au ales Brașovul. În Brașov s'a și primit propunerea și se constituie un comitet arangiator, care să pregătească lucrul. Dar' se lășe tocmai pe atunci holera în țeară. Poliția nu a dat voe din cauza aceasta să se țină adunarea. Aceasta s'a și comunicat la timpul seu comitetului central. Și comitetul face, nu mai face nimic. Comitetul arangiator din Brașov nu se constituie pe vecie. A încetat de a mai fi și el, căci atunci când avea să se țină adunarea la Brașov nu s'a putut ține. Aud dar' acum, că au mai scris și astă-primăvară dlui protopop Vasile Voina în afacerea adunării. Și di Voina, nu în numele comitetului arangiator, care nu mai există și care n'a știut nimic de aceasta, a răspuns, că în Brașov tocmai se pregătesc unele lucruri, care ar împedece în vremea aceea ținerea adunării. Și de atunci ear' pace și liniște.

Și comitetul central al „fondului de teatru", onorabilul, așteaptă, după-cum o spune prin rostul dlui Boldea, că fostul comitet arangiator din anul 1892 din Brașov să le convoace adunarea generală? Nu cumva acel comitet arangiator să v'e facă și socotile?? ca să fie lucrul mai ușor.

În Brașov, la biserica Sf. Nicolae s'a sîrbat ziua de Bobotează cu mare pompă militară. Milicia a comandat-o căpitanul român di Biji. Steagul regimentului românesc nr. 50 avea medalia mare de aur cu chipul împăratului și cu inscripția renumită: „Für standhaftes Ausharren in der beschwerenen Treue". Multime impunătoare de public din toate naționalitățile, Românii doar' oți, au asistat la această sîrbătoare.

Di Dr. Ghiță Popp, fost profesor în Brașov, acum în București, a petrecut ferile Crăciunului în Brașov în mijlocul prietenilor sei.

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNA"

Coștein, în 6 Ianuarie r. 1895.

(Condamnați pentru colectarea în favoarea monumentului Avram Iancu). Organele — acum ale lui Bánffy-pașa — din cercul Vêrșetului, nu voesc să rămână mai pe jos în șovinism și în arătarea urei ce o au față cu ori-ce manifestare românească, ca toate celelalte organe din fericita Ungarie.

Casul care trebuie să producă o nouă reprobare din partea tuturor Românilor și care hotărît mărește cu o creștătură numărul acelor casuri ce Românii 'și-le înseamnă pe rîvaș, este următorul:

Vrednicii tineri Chirilă Păuță, rotar și Nicolae Tera, econom, din comuna Coștein (cercul Vêrșet, Bănat) au umblat prin țară să colecteze daruri benevole pentru monumentul marelui erou național Avram Iancu.

Au și adunat peste 15 fl. Un denunțant (Iudă) însă s'a aflat, care a făcut arătare notarului comunal de aici. Acesta vîzînd un privilegiu bun de a-și câștiga merite patriotice, îi citează pe tinerii la dînsul, ia protocol cu ei, îl subterne protopreturii din Vêrșet, ear' colecta li-o confiscă; (banii colectați însă nu, acestia s'au trimis la locul destinațiunii).

La protopretură tinerii au fost citați în 20 Decembrie anul trecut st. n. Cu dînsii s'a prezentat și domnul Dr. Petru Zepeniag advocat, ca apărător. Toate încercările bravului apărător de a-i convinge pe „judecătorii patrioți" că cazul tinerilor nu constituie delict, au rămas zadarnice.

Amîndoi tinerii s'au purtat foarte rezoluți, amîndoi sînt foarte bravi.

Sentața nu li-s'a publicat decît în 18 luna curentă stilul nou în care sînt osândiți la câte 8 zile închisoare.

Ne înfricații tineri vor intra în închisoare, — și ceea-ce le pare rău — după spusa lor — este, că nu pot să suferă această pedeapsă în Seghedin ori Vă.

Apelație nu vor face. Știu ei bine vorba Românului: „Turcul te bate, Turcul te judecă".

Correspondentul.

Din parlamentul maghiar.

Credem de necesar a reproduce unele părți din vorbirea deputatului N. Șerban, rostită în ședința camerei dela 19 Ianuarie cu ocaziunea înfrățirii noului cabinet.

După câteva cuvinte de introducere, dl Șerban continuă:

Naționalitățile Ungariei, cari constituiesc 2/3 din întreaga populațiunea (Contrațiciri și exclamări: „Asta nu e adevărat!" „Sgomot") în partea cea mai sînt

„Novele"

de Ioan Russu Șirianu.

Sub titlul de mai sus revista literară „Viețo", (București) dela 8/20 Ianuarie scrie:

Di I. Russu Șirianu, unul din cei mai energici și mai valoroși tineri luptători de peste munți, a scos de curînd, în editura Institutului Tipografic din Sibiu, un elegant volum de nuvele. Volumul poartă titlul novelei celei mai lungi, care figurează în funtea lui: „Moara din vale" și mi cuprinde alte șapte titluri: „Două snori", — „Sifa", — „Letiția", — „Valurile vieții", — „La crucea de piatră", — „Nicu Ciobănelul", — și „Din tainele Bosforului".

Le-am cîtit pe toate cu o adevărată plăcere; dar' mi-ar fi cu neputință să dau o idee cât de scurtă de cuprinsul lor în cadrul restrîns de care dispun aici. M'e voi mîrgini deci la câteva aprecieri generale.

Mai întâiu aș dori să fac o rezervă în ce privește partea de intrigă amoroasă din novelele „Moara din vale" și „Nicu Ciobănelul". Dacă Emil Andreiu și Lia Adrian sînt ipuri normale și posibile, apoi păstorul Dinu, frumoasa lui nevastă Marta și chiar donjuanalul Victor Bérardi nu mi-se par ființe tot așa de reale. În raporturile dintre aceste trei personaje, — precum de pildă în dragostea nelegiuită a Martei pentru Victor și Dinu, și chiar în răsunarea dela sfîrșit a lui Dinu, — prea se simte imaginația auto-

rului în combinarea de scene de melodramă cu tot convenționalismul inerent acestui gen de literatură. Tot așa Nicu Ciobănelul și Ilona fata nemeșului Farkas, sînt tipuri greu de admis ca existînd în lumea reală, ori căt de mult cele optsprezece primăveri ale Ilonei și simplitatea naivă a tînerului cioban, le-ar pute da dreptul amîndurora să lase liber sbor pornirilor lor idilice și înclinărilor lor romantice.

Această rezervă făcută, trebuie să adaug că tocmai aceste două novele, — „Moara din vale" și „Nicu Ciobănelul", — sînt după părerea mea, cele mai frumoase și cele mai de valoare din tot volumul, prin înțelegerea economie a cuprinsului lor. Și ceea-ce le dă această valoare e faptul că în amîndouă găsim pagini pline de interes din revoluția dela 1848, numeroase scene și episoade minunate descrise și încercate de atîta culoare locală, încât ne dau pe deplin iluzia realității și ne fac, cetîndu-le, să ne transportăm cu gândul și cu sufletul pe locurile acelea, — la Fântănele și la Câmpeni, în țeara Moților, — în vremurile acele de supremă și sângeroasă protestare a unui popor apăsător, ajuns la marginile răbdării, contra unei liote de apăsători.

Așa, căt de plastic sînt descrise mișcările brutale lui Hatvany, fostul tâmplar din Galșa, ajuns comandantul trupelor ungurești apoi cruzimile soldaților unguri, strangulările Românilor ce le cădeau în mână, cruzimile pe de altă parte, ale iobagilor români în contra nemeșilor unguri, precum de ex. execuția

sumară a nemeșului Tóváry și a întregii lui familii, dările de foc, — într'un cuvînt toate vremurile acele de vălmășag, de frământări și de teroare, din care 'și-a luat naștere, ori căt de știrbită, libertatea economică a poporului apăsător!

În următoarele cuvinte, puse în gura lui Mihail Gozavul („Nicu Ciobănelul", pag. 137) găsim o judecată completă și foarte adevărată a întregii mișcări, așa cum era înțeleasă de poporul român:

„Multe, multe păcate s'au îngrămădit „asupra nemeșilor, nu știu cum le vor spăla. „Căți dei noi nu suferim din pricina lor, căci „tot ei au născocit și răsmîrîț. Astor mai „sărăci știu că nu le-a trecut prin gând să „se omoare unii pe alții, când și pe bioții „Români și pe iobagii maghiari îi omoară să- „răcia".

Relevăm aceste câteva detalii, — dar' amîndouă novelele amintite sînt prea interesante și cuprind lucruri prea frumoase, ca să nu îndemnăm pe cei-ce au ajuns la saturație de banalități și sîrbezimi să le cetească în întregime lor și cu băgare de seamă.

Celelalte novele din volum, — afară doar de „Crucea de piatră", sînt ireproșabile din punctul de vedere al firescului; sînt crămpee interesante, luate din viața de toate zilele, bine observate și frumos povestite. Letiția e, cu deosebire, o noveletă draguță. E povestea unei fete îndrăgostite de un publicist, pe care nu 'l-a văzut nici-odată, dar' despre care își închipuiește minuni, judecînd după scrierile lui. Cui ar pute să aparție

un spirit așa de frumos, dacă nu unui corp tot așa de frumos? Își zicea de sigur fata. Dar' când află că idealul ei e o poctură, un rachitic, un ghebos, — v'e închipuiți dezolare!

Noveleta asta e scrisă într'adevăr cu multă vervă, ear' observațiunile de psihologie cuprinsine în ea sînt căt se poate de juste, — ceea-ce dovedește la autor mult talent și pătrundere.

Un cuvînt despre stil. Se simte numai decît că e al unui transilvănean. Cu asta nu vreau să zic că nu-i frumos și bine mîdiat după gîndire. Din contră eu socot că e o chestie care ar merita o desvoltare specială și amănunțită dacă multe din cuvintele și formele sintactice și particulare scriitorilor de peste munți n'ar însemna o fericită îmbogățire ce s'ar aduce limbii noastre literare îngîrîțită la un vocabular destul de sărăcăcios și strîns în corsetul cătorva construcții sintactice, cătorva tipărituri, în care e cu neputință să încapă atîtea noțiuni, gîndiri și sentimente, cu toată înfîntatea lor de nuanțe, căte pot să se producă în capul un om gînditor ori în sufletul unui artist.

În cartea dlui I. Russu Șirianu găsim bogăție și de cuvinte și de forme, — și multe inversiuni pe care le-am înfălțit în cursul cetirii sînt de o surprinzătoare frumuseță și gingășie; — așa încît și din acest punct de vedere nu știu cum aș pute recomanda mai călduros volumul de novele al confratelui dela Sibiu.

Selșteanu.

Din 8 Ian. v. — 4 ore p. m.	Cassa.
Renta rom. per 1875 5 $\frac{1}{2}$ %	100
Renta română amort. 5 $\frac{1}{2}$ %	97
Renta (Schuldverschreib.)	—
Oblig. de stat C. F. R. 6 $\frac{1}{2}$ %	09 $\frac{1}{2}$
Renta rom. (Rur. conv.) 6 $\frac{1}{2}$ %	100 $\frac{1}{2}$
Imprumutului municipal 5 $\frac{1}{2}$ %	87 $\frac{1}{2}$
Scrisuri func. rurale 5 $\frac{1}{2}$ %	—
Scrisuri func. rurale 7 $\frac{1}{2}$ %	—
Idem urbane 7 $\frac{1}{2}$ %	—
" " 6 $\frac{1}{2}$ %	102
" " 5 $\frac{1}{2}$ %	87
Banca-Nat. (100 lei vers. intr.)	1468
Soc. Dacia-Rom. (250 lei vers.)	420
Soc. de Asig. Nat. (200 lei vers.)	437
Soc. rom. de reasig.	118
Socr. de cau (250 lei vers.)	106
Oblig. Cassel Pensioniur	280
Agio	—
Schimb.	
Londra 3 luni	—
" cek	—
Berlin 3 luni	—
" cek	—
Paris 3 luni	—
" cek	—
Viena	—
Agio	—

Pentru redacție și editură responsabil: **Ioan Ciontea**
 Proprietar: **T. Liviu Albini.**

Franz Joh. Kwizda,

liferant de curte c. și r. austro-ungar și reg. român.

De 40 de ani se întrebunțază în cele mai multe grajduri, la lipsa de poftă de mâncare, mistuire rea, pentru îmbunătățirea laptelui și augmentarea laptelui dela vaci

Prafurile Korneuburg pentru nutrirea vitelor

ale lui

Kwizda

pentru cai, vite cornute și oi.

Prețul unei cutii 1/2 70 cr., o cutie 1/2 35 cr.

Depositol principal: Apoteca cercuală Korneuburg I. Viena.

Să se observe cu atențiune marca de mai sus și să se ceară exclusiv

Prafurile Korneuburg pentru nutrirea vitelor

KWIZDA.

Se pot căpeta veritabile în toate farmaciile și drogueriile.

Institut tipografic în Sibiu.

A ăsit de sub tipar și se află de vëndare la Institutul Tipografic în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andreiu baron de Saguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1816—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Juocări și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărăniul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genușoaca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșteră îndărăniul.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenui mei Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Graului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nuscul-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgăreilor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posecal bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin pécurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghenov. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste to vëndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, reunite de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară

se efectuesc repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Biblioteca populară a „Tribunei”

Diferite cărți științifice și literare

Elegant legate sau broșurate.

Dictionar

român-german și german-român.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.